

на конецъ той казалъ самъ себѣ: „не отъ страхъ Божій и не отъ любовь камъ челоѡчество-то, а само отъ това, гдѣто не прѣстава да ми досаждава, трѣбва да покажж справедливость камъ тажъ вдовицѣ.“ Ако безжалостный сѣдія послушалъ най-послѣ просьбы-тѣ на тажъ бѣднѣж вдовицѣ; то можете ли вы да мыслите, че милосердый Богъ не ще да чуе молитвы-тѣ на избранны-тѣ Си, които выкатъ камъ Него день и нощъ? Можете ли вы да мыслите, че Той ще ги остави безъ защитѣ? Истинѣж ви говорѣж, че ще имъ испрати скорѣж помощь.“

### ГЛАВА XXXVIII.

#### Грѣшница, която ся покаяла.

Обычаи-тѣ на Израилскыя народъ во время-то на обѣда во много нѣчто ся отличавали отъ наши-тѣ. Такъѣж, напри-мѣръ, былъ обычай да омыватъ на гостя нозѣ-тѣ, да го кадятъ съ благовонны каденія, да го напрысквѣтъ съ ароматы. Жители-тѣ въ оныя страны, на мѣсто сапогы, или посталы, носили сандаля, сирѣчь: еднѣж само кожъ, привезанѣж за ногъ-тѣж съ ремыцы; и понеже тыя обуца не закрывали нозѣ-тѣ, то отъ това ся твърдѣ скоро запрашвали. Израилтяне-тѣ твърдѣ много гледали за чистотѣж, прѣдъ обѣдъ омывали на гостне-то нозѣ-тѣ и рѣцѣ-тѣ, а главѣж-тѣж имъ помазвали съ масло; пакъ който былъ доста богатъ, той намѣсто дръвено масло, което было толкосъ обыкновенно въ неѣж странѣж, приготвлявалъ за гостне-то си благовонны мазила.

Нѣкой си отъ фарисеи-тѣ, по имя Симонъ, повикалъ Исуса Христа у себе да обѣдва. Спаситель дошълъ у него и възлегнѣлъ на трапезѣж-тѣж. Въ него время было обыкновеніе да не сѣдятъ, но да ся възлягѣтъ, кога ѣдѣтъ. Въ сѣщія градъ имало една жена, коѣто всѣкой прѣзиралъ, зачтото была грѣшница. Тая жена, като познала Исуса Христа, почувствовала камъ Него голѣмо благоговѣніе, начнѣла искрен-